

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

TOY ANDRÉ ROMANE

Ο ΚΑΡΔΙΟΚΛΕΦΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΙΝΑ. νέα και όμορφα χήρα.
Ένας νεαρός κόρηος, πολύ συμπαθητικός.

(Άγιά τὸ βράδυ. Σὲ μιά κρεββατοκάμαρα. Στὸ βάθος μπαλκόνι. Ἡ Αἴνα φέρει ἕνα ροζ πεννύχι, καθέτσι σὲ μιά πολυθρόνα καὶ παίρνει ἕνα βιβλίον διὰ διάβασιν).

ΑΙΝΑ.— Δὲν νυστάζω ἀκόμα... Τί νὰ κάνω ;
Ἄς διαβάσω πάλι τὸν «Ρουί-Μπλάς». Πού εἶχα μείνει ;... Ἄ, νὰ ἐδῶ, πού ὁ Δὼν Καϊσιώ μπαίνει ἔξωφρα σ' ἕνα σπίτι καὶ λέει :

Ἔ, μὴν ἀνησυχῆτε, σὰς παρακαλῶ !
Ἡθθα ἔξωφρακι ἀλλὰ σὲ λίγο,
Καὶ πάλι, σὰς ἐρωτεύομαι, θὰ φύγω...
Τί μὲ κοιτάτετε ἐτσι σὰν τρελλό ;...

...Ἔ Ὁ Θεῖ μου !... Ἄν μοῦ συνέβαινε τὸ ἴδιον, ἂν ἔμπαμε κανέναν ἔξωφρα στήν κάμαρά μου θὰ τρελλαινοῦσα ἀπὸ τὸ φόβον μου !...

(Ἐξωφρα ἕνας νέος πρῶτος ἀπὸ τὸ μπαλκόνι μέσα στήν κάμαρα. Ἡ Αἴνα τραπέει τόσο, ὥστε δὲν τοῖμαίει νὰ φωνάξῃ. Τὸ βιβλίον πέφτει ἀπὸ τὰ χεῖρά της. Σηκώνεται ὀρθή καὶ ὑψωνότας τὰ χεῖρα της ἐκτεθειμένα τραυλιέει) :

ΑΙΝΑ.— Ἐλεός !... Ἐλεός !...

Ο ΝΕΟΣ. (ὕψωνότας τὰ αὐτὸς τὰ χεῖρα).— Ἐλεός !... Ἐλεός !...

ΑΙΝΑ.— Αὐτηθῆτε με ! Μὴ μοῦ κάνετε κακὸ !...

Ο ΝΕΟΣ.— Αὐτηθῆτε με κα' ἐσεῖς, κυρία μου !...

ΑΙΝΑ.— Τί θέλετε ;... Ὑψώματα ;... Νὰ σὰς δώσω. Μὴ μὲ σκοτώσετε ὅμως... Μὴ μὲ πνίξετε... Σὰς παρακαλῶ !...

Ο ΝΕΟΣ. (γογγυίζοντας).— Κι' ἐγὼ σὰς παρακαλῶ... Μὴ μὲ δώσετε... Μὴ φωνάξετε... Μὴ θελήσετε νὰ μὲ κατασκοπεύετε... !

ΑΙΝΑ.— Καλιῶ, Καλιῶ... Δὲν θὰ φωνάξω. Φτάνει νὰ φέρωτε γρήγορα. Τί θέλετε λοιπόν ; Πόσα θέλετε ;

Ο ΝΕΟΣ.— Κυρία μου, δὲν εἶμαι λοιποδύτης ὅπως νομίζετε. Δὲν ἤθελα γὰρ νὰ κλέψω. Ὅχι... Δὲν εἶμαι κλέφτης.

ΑΙΝΑ.— Τί εἶστε λοιπόν ;

Ο ΝΕΟΣ.— Εἶμαι ἕνας δικτυοκλέπτης, ὁ ὅποιος φτιάει τὸ ἑλεός σας.

ΑΙΝΑ.— Ναί !... Ναί !... Εἶμαι πρόθυμη νὰ σὰς εἰσάξω. Πόσα θέλετε ; Σὰς φτάνουν γίλια φράγκα ;

Ο ΝΕΟΣ.— Κυρία μου... Δὲν ζηῶ τὴν ἰσχύη σας βοήθεια. Εἶμαι ἀρκετὸ πλούσιος. Ἦταν περισσότερο κα' ἀπὸ σὰς.

ΑΙΝΑ.— Τίτε τί θέλετε, κύριε, τέτοια ὄρα στὸ δωμάτιό μου ; Πῶς ἀνέβηκαε στὸ μπαλκόνι ; Δὲν εἶστε κλέφτης, καὶ τί εἶστε ;

Ο ΝΕΟΣ.— Ἰδιαι... εἶμαι ἕνας δικτυοκλέπτης, ἕνας τρελλός !...

ΑΙΝΑ.— Εἶστε τρελλός ; Ἄ, Θεῖ μου !... (Σιγὰ). Πρέπει νὰ τὸν καλοπιάσω ἢ μὴ εἶναι τρελλός... (Δυνατὰ). Λοιπόν, καλὸς ἢ κακός ;... (Σιγὰ). Ἄχ, Θεῖ μου, θὰ εἶναι δραπέτης ἀπὸ κανένα φρενοκομεῖο !... Γέμω... τρέμω !...

Ο ΝΕΟΣ.— Λοιπόν, καλὴ μου κυρία !

ΑΙΝΑ.— Καθίστε, καθίστε, σὰς παρακαλῶ. Καὶ προμηνέτε λίγο... Θὰ πῶ νὰ σὰς φέρω γίλια. Ἐνα τοιά... λίγες σοκολάτες.

Ο ΝΕΟΣ.— Θέλετε δηλαδὴ νὰ μὲ ἔξωφραγετε... Φαντάζεστε ὅτι εἶμαι τόσο κοινός, νὰ σὰς ἀφήσω νὰ φηγετε ; Μὲ κινδῖνο τῆς ζωῆς μου κατορθώσω νὰ σακφραλώσω ὅς τὸ μπαλκόνι σας, γὰρ νὰ σὰς βρῶ μόνη, γὰρ νὰ μερῶσα νὰ σὰς μύθωσω... Κι' ἐσεῖς θέλετε νὰ μοῦ ἔξωφραγετε ;... Ὅχι ! Δὲν θὰ σακφραγετε ἀπὸ τὴν θέσιν σας. Ἄλλοιῶς...

ΑΙΝΑ.— Μὰ ἐπὶ τέλους, τί εἶστε ; Κλέφτης, φάντασμα, τρελλός ;

Ο ΝΕΟΣ.— Εἶμαι ἕνας δικτυοκλέπτης. ἕνας τρελλός... ἐρωτευμένος !

ΑΙΝΑ.— Ἐρωτευμένος ;

Ο ΝΕΟΣ.— Ναί. Σὰς φανταίται παραῖσιον ;

ΑΙΝΑ.— Καὶ τί σχέση ἔχω ἐγὼ μὲ τὸν ἐρωτὰ σας ; Τί φτάνω ἐγὼ ;

Ο ΝΕΟΣ.— Ἐχετε δικυ... Δὲν σὰς εἶπα ἀπὸ μὰ ποὺς εἶμαι... Μὲ συγχαίρετε... (Ἐσκωκίνας). Εἶμαι ὁ κόμης Φερδινάνδος Ντὲ Κρουασσὲ

ΑΙΝΑ.— Τὴς γνωστῆς Ιστορικῆς οἰκογενείας ;

Ο ΝΕΟΣ.— Μάλιστα, κυρία μου !

ΑΙΝΑ.— Κι' οἱ ἀπόγονοι μὰς τόσο ἐνδύθου οἰκογενείας μπαίνουν τὴν νύχτα σὰν κλέφτες ἀπὸ τὰ μπαλκόνια, μέσα στῆς κρεββατοκάμαρες τῶν κυριῶν ;

Ο ΝΕΟΣ.— Δὲν φταίω ἐγὼ, κυρία μου. Φταίτε σεῖς !

ΑΙΝΑ.— Ἐγὼ ;

Ο ΝΕΟΣ.— Μάλιστα ! Ἄλλοτε εἶμαι ρομαντικός ὅπως οἱ εὐγενεῖοι ἴσπανοι ἀπὸ τοὺς ἀποῦς καπαροῖαι...

ΑΙΝΑ.— Ἔστο... Ἄλλο τί σχέση ἔχω ἐγὼ μὲ ὅλα αὐτὰ ; Τί φταίω ἐγὼ ;...

Ο ΝΕΟΣ.— Φταίτε γιατί εἴσαστε... τόσο ὄμορφα ! Τόσο ὄμορφα !... Αἴνα, (ἐπαινετικῶς).— Μήπως ἤρθετε νὰ μὲ κλέψετε ;

Ο ΝΕΟΣ.— Μὰ τὴν ἀλήθεια ! Ἄν ἴμουν κλέφτης δὲν θὰ ἐπιχειροῦσα νὰ κλέψω τίποτε ἀπὸ ἐσὺ. Εὐὶ μοὶ ἀκούσατε σεῖς. Ἄλλὰ σὰς εἶπα... Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας δικτυοκλέπτης... τρελλός ἐρωτευμένος...

ΑΙΝΑ.— Μὲ ποὺ εἶστε ἐρωτευμένος ;

Ο ΝΕΟΣ.— Μὲ ποὺ ; Ἄλλὰ μὲ ποὺ ; Μ' ἐσὰς, ὄμορφα μου θεά !

ΑΙΝΑ.— Καὶ ἤφτατε νὰ μὲ κλέψετε ;

Ο ΝΕΟΣ.— Ἦθθα νὰ σὰς πῶ τί εἶστε λατρεῖν καὶ νὰ σὰς ζητήσω νὰ γίνετε γυναίκα μου. Νὰ σὰς παρακαλέσω γονατιότης, περνοώντας ν' ἀκούσω ἀπὸ τὴν χεῖρή σας τὴν χάρι μου ἢ τὴν καταδίκη μου.

ΑΙΝΑ.— Καὶ γιατί ἤρθατε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι ;

Ο ΝΕΟΣ.— Κυρία μου, ἐσεῖς φορεῖτε ἐπιχειρήσιον νὰ ὀρθῶ ἀπὸ τὴν πόρτα, δὲν μὲ δευτηρίκατε. Οἱ ἰσηθῆτες σας τοῦλάχιστον μοῦ ἔξωφραν ὅτι δὲν δέχεται κανένα. Σὰς ἔγραφα δέκα φορὲς. Δὲν ἔλαβα καμμία ἀπάντησι. Κι' ἐγὼ τότε σκέφθηκα νὰ ὀρθῶ σὰν κλέφτης ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Ὁ, πιστέψτε με... Σὲ κανένα σπίτι δὲν ἔχω μὴ ὡς τόρρα καὶ οὐτὴν τὸν τρέλλο. Μὰ ἀπομὲ ὁ ἐρωτὰς μου μοῦ ἔδωσε φταίω !...

ΑΙΝΑ.— Ἀλήθεια ! Εἶστε ποὺς πρωτοπέποιθτος καὶ ἐμπεριστατός. Καὶ τίμαρῶς... Δὲν εἶστε ὅπως εἶμαι οἱ ἄλλοι. Θὰ ἔχετε ἀκούσει ἴσως, ὅτι εἶμαι ποὺς ἰδιοτροπὴ καὶ ἔχω ποὺς δικυοκλέπτης. Δὲν δεχόμην κανένα... Δὲν πλυθώνομαι ἀπὸν καμνόν. Δὲν θέλω νὰ ἔξωφρα γινώσκω... Ἀρνούθια καὶ τὴν ποὺς δελεαστικῆς ἀπόστασι γίνομαι...

Ο ΝΕΟΣ.— Τὰ ἔξω, τὰ ἔξω... Αἴνα.— Ἐρωτεῖτε ὅπως καὶ τὸ γιατί ; Πατί βλασκὸ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τόσο ἰσομοῖ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο ! Τόσο μονότονοι ! Τόσο περῶ ! Ὅλοι οὐ κάνουν νὰ πλήρηθω. Οἱ περῶ ἀνεῖρε δὲ ἀποβλήθω στήν περιουσία μου. Δὲν φαντάζεστε πόσο διφροῦνα γὰρ μὴ περιπέτεια. Γιατί εἶμαι κα' ἐγὼ ρομαντικῶς, Ἀλήθεια ! Μοῦ ἠπικετὲ τὴν Ρουαί... Ἀὐτὸς ὁμοῦ ἀνέβαινε σὲ ὀ μπαλκόνι τῆς Ἰουλιέτας μὲ σκάλα μεταῖνια. Ἦσεις ποὺς τὸ κατορθώσατε νὰ ἀνεθῆτε ὡς ἔδα, χωρὶς σκάλα ;

Ο ΝΕΟΣ.— Σὰς εἶπα... Ὁ ἔρωτός μου ἔδωσε φταίω. Εἶνε ἰσθητικῶς, ὅτι σὺνταρῶν γὰρ μὴ σιγῆ, καὶ παρ' ὀλίγου νὰ περῶ...

ΑΙΝΑ.— Ἄ ! τὸν κοῦρμένο !...

Ο ΝΕΟΣ.— Λοιπόν, ὄμορφα μου κυρία, θέλετε νὰ γίνετε κόρησα Ντὲ Κρουασσὲ ;

ΑΙΝΑ.— Δὲν μοῦ λέτε, εἶνε πολλὸς καιρὸς ποὺ μὲ ἀγαπᾶτε ;

Ο ΝΕΟΣ.— Ἐνας χρόνος. Σὰς προτιεῖται ἀπὸ ὅσους τῆς Βενεθόλης. Κι' ἀμέσως εἶστε ἐρωτευμένη τρελλὰ, χωρὶς νὰ ἔξωφρα ἔκωμιν πῶ ἔσπε. Λοιπόν... Λέχεται νὰ γίνετε κόρησα Ντὲ Κρουασσὲ ; Ἄν μοὶ πῆτε πῶς θὰ γίνω καὶ δὲν θὰ μὲ ἐκπαίδετε περῶ... Ἄν πῆτε «ναὶ» θὰ γίνω ὁ εὐτυχεστότερος τῶν θνητῶν !...

ΑΙΝΑ.— Πῆτετε λακὼν ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν ! Σὰς λέω «ναὶ».

Ο ΝΕΟΣ. (φιλιώντας τὸ χεῖρ της).— Εὐχαριστῶ !... Σὰς λατρεῖω !... Εἶμαι τρελλός ἀπὸ ἔρωτα καὶ εὐτυχία. Καὶ τώρα πρέπει νὰ φύγω... Ἀνῆθα καὶ μὴ σιγῆστες γιατί σὰς ρομιάσα ἔτσι ;

ΑΙΝΑ.— Σὰς συγχαίρω. Ἀλλὰ σὲς παρακαλῶ νὰ φηγετε ἀπὸ τὴν πόρτα. Κι' ἀφῆτε, ἔταν βὰ ἔβητε πάλι, νὰ ὀρθῆτε ἀπὸ τὴν πόρτα... Ο ΝΕΟΣ.— Ἐχῆς δικυοκλέπτης, ὄχι πῶς !... Ἀρκετὰ σ' ἐτρομιάσα ἀπὸ ἐσὺ.

ΑΙΝΑ.— Ὅχι... Δὲν εἶνε γὰρ ἀπὸ. Φιλιώνεται γὰρ τὴν ζωῆ σου. Φοβάμαι μήπως σκοπιώτης ; καὶ πέστες... Γιατί !...

Ο ΝΕΟΣ.— Γιατί ;...

ΑΙΝΑ.— Ἄλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ φηγετε ἀπὸ τὴν πόρτα...

ΑΙΝΑ.— Γιατί !... Γιατί μοῦχεῖς κλέφτες !...

Ο ΝΕΟΣ.— Τί, ἀγάπη μου ;

ΑΙΝΑ.— Τὴν καρδιά μου !...